Súd:	Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka:	15Co/81/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6615204734
Dátum vydania rozhodnutia:	28. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Klaudia Kosková
ECLI:	ECLI:SK:KSBB:2024:6615204734.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Klaudie Koskovej a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XXXX/X, E., zast.: VIKTÓRIA HELLENBART advokátska kancelária s. r. o., so sídlom ulica Martina Rázusa 23, 984 01 Lučenec, IČO: 47 250 640, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska 71, 813 11 Bratislava, o zaplatenie 78.578,85 EUR s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec, č. k. 11C/136/2015-420 zo dňa 24.04.2023, takto

r o z h o d o l :

I. Rozsudok okresného súdu v časti II. výroku, ktorým zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobkyni 6.754 EUR z titulu nemajetkovej ujmy spolu s úrokom z omeškania a 1.878,64 EUR s príslušenstvom z titulu trov konania v trestnom konaní a v III. výroku, ktorým vo zvyšku žalobu zamietol, p o t v r d z u j e.
II. Rozsudok okresného súdu v časti II. výroku, ktorým zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobkyni náhradu škody vo výške 2,590,75 EUR, ako rozdiel vo výške nájmu v pôvodnom byte a novom bydlisku žalobkyne a škody vo výške 9,- EUR za správny poplatok za vydanie občianskeho preukazu pre žalobkyňu a jej syna m e n í tak, že žalobu žalobkyne v tejto časti z a m i e t a.
III. Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 78,02 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd rozhodol tak, že:
„I. Súd z a s t a v u j e konanie sčasti 3.585,11 Eur s úrokom z omeškania 5,5 % p. a. od 02.10.2013 až do zaplatenia, konanie sčasti úroku z omeškania 5,5 % p. a. z istiny 77.993,74 Eur od 02.10. 2013 do 01.04.2014 a konanie sčasti úroku z omeškania 0,25 % p. a. z istiny 77.993,74 Eur od 02.04.2014 až do zaplatenia.
II. Žalovaná j e p o v i n n á zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 11.068,40 Eur s úrokom z omeškania 5,25 % p. a. počnúc 03.10.2014 až do zaplatenia a to všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
III. Súd vo zvyšku žalobu z a m i e t a.
IV. Žalobkyňa j e p o v i n n á nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 72,88 % v lehote do troch dní od právoplatnosti samostatného uznesenia prvostupňového súdu o výške trov konania.“

2. V odôvodnení rozhodnutia okresný súd uviedol, že námietka premlčania vznesená žalovaným nie je dôvodná s poukazom na body 7., 8. rozsudku odvolacieho súdu s tým, že deň 23.01.2013 sa považuje za deň, kedy sa žalobkyňa dozvedela o vzniku škody. Subjektívna lehota by tak uplynula dňa 24.07.2016, pričom žaloba bola podaná dňa 09.04.2015. Žalobkyňa žiadala v súlade s § 15 ods. 1 ZZŠ žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím o treste zo dňa 02.10.2013 v celkovej čiastke 81.578,85 EUR, pričom žalovaný do podania žaloby neoznámil

žalobkyni výsledok predbežného prerokovania nároku žalobkyne. Žalobkyňa bola oslobodená spod obžaloby pre pokračovací trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 4 písm. b) Trestného zákona, pretože skutok nie je trestným činom. Okresný súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, že podmienečným odkladom výkonu trestu odňatia slobody žalobkyne nie je splnená hypotéza právnej normy spočívajúca v podmienke úplne alebo sčasti vykonaného trestu. Mal za to, že všeobecne obžalovaný by právo na odškodnenie nemal len vtedy, ak by si vznesenie obvinenia zavinil sám, alebo by bol spod obžaloby oslobodený len preto, že nie je za trestný čin trestne zodpovedný, respektíve, že mu bola udelená milosť, alebo že trestný čin bol amnestovaný. Okresný súd na argument žalovaného, a to, že žalobkyňa si spôsobila odsúdenie priznaním viny na hlavnom pojednávaní sama, neprihliadal. Posudzoval aj tie skutočnosti, že vykonanie hlavného pojednávania prebehlo v neprítomnosti obhajcu, ktorý na hlavné pojednávanie predvolaný nebol a bez súhlasu obvinenej (žalobkyne) vykonaného v jeho neprítomnosti a navyše zo zápisnice z hlavného pojednávania nebolo zrejmé, ako bola obvinená poučená o svojich právach, došlo porušeniu práv na obhajobu žalobkyne. Súd priznal žalobkyni skutočnú škodu v súlade s § 15 ods. 1 a § 18 ods. 1, 3 zák. č. 514/2003 Z. z., a to účelne uplatnené vynaložené náklady žalobkyne na právne zastupovanie svojej osoby v predmetnom trestnom konaní a jeho pokračovaní. Výšku náhrady škody, pokiaľ sa týka trov konania v trestnom konaní, priznal žalobkyni vo výške 1.878,64 EUR. Pokiaľ sa týka náhrady škody vo výške 28.214,83 EUR, ktorá je vyjadrením trhovej hodnoty exekútorom odpredaného bytu žalobkyne, súd v tejto časti žalobu zamietol. Poukázal na to, že žalobkyňa - ako poškodená nevyužila pred uplatnením nároku na náhradu škody voči štátu všetky (iné) procesné podmienky na ochranu svojho práva. Prednosť pred nárokom na náhradu škody voči štátu má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči oprávnenému z exekúcie (t.j. plnenia získaného exekúciou na základe zrušeného rozsudku, sp. zn. 2T/54/2007), a to s poukazom na § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka a tiež podľa § 454 Občianskeho zákonníka aj voči spoluobžalovanému F. G., ktorý bol pôvodne so žalobkyňou solidárne zaviazaný na plnenie voči veriteľom. Až keď žalobkyňa by nemohla dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1 voči osobám - oprávneným z exekúcie alebo podľa § 454 Občianskeho zákonníka voči spoluobžalovanému F. G., môže sa domáhať náhrady škody voči štátu a toto musí žalobkyňa pri uplatnení nároku na náhradu škody preukázať orgánu štátu, voči ktorému si uplatňuje nárok na náhradu škody, ako uvádza aj odborná literatúra. Pokiaľ sa jedná o škodu vo výške 12,56 EUR - poštovné za zasielanie zásielok v spojení s prebiehajúcim trestným, exekučným a súdnymi konaniami, ktoré žalobkyňa preukazovala z podacích lístkov, uvedené náklady žalovaný poprel, že nie je jasné, na aký účel a na aké zásielky bolo zaplatené uvedené poštovné. Žalobkyňa v tomto smere neuniesla dôkazné bremeno, a preto súd jej tento nárok nepriznal, nakoľko nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a uplatnenou škodou, ako to vyplýva z ust. § 5 ods. 1 ZZŠ. Súd považoval aj nárok vo výške 126,90 EUR žalobkyne za nedôvodný, nakoľko podľa súdu neexistuje priama príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a poplatkom za doposielanie zásielok z adresy trvalého pobytu. Žalobkyňa mala povinnosť hlásiť zmenu jej trvalého pobytu a nevznikli by jej náklady na doposielanie zásielok za obdobie rokov 2010 až 2011. Súd zamietol aj nárok žalobkyne vo výške 1.000,- EUR, ktorý si žalobkyňa uplatnila za sťahovanie z jej pôvodného bytu do menšieho bytu v podnájme, nakoľko túto sumu určila žalobkyňa odhadom a neuniesla dôkazné bremeno existencie tejto škody. Pokiaľ sa týka uplatnenej škody vo výške 2.590,75 EUR - ako rozdiel vo výške nájmu v pôvodnom byte a v novom bydlisku žalobkyne, súd uvedený nárok žalobkyni priznal vo výške 2.426,76 EUR, nakoľko mal preukázané, že uvedená škoda žalobkyni vznikla v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Vo zvyšku 163,99 EUR (2.590,75 – 2.426,76) nárok zamietol, nakoľko žalobkyňa nepreukázala vzhľadom na uplatnený nárok od 04/2009 do 07/2012 svoje tvrdenia o výške presahujúcej sumu 2.426,76 EUR. Ďalej súd priznal škodu vo výške 9,- EUR žalobkyni za správny poplatok za vydanie nového občianskeho preukazu pre žalobkyňu a jej syna z dôvodu zmeny trvalého pobytu. Tieto poplatky žalobkyni vznikli podľa názoru súdu ako dôsledok straty pôvodného bývania v dôsledku straty vlastníckeho práva k bytu, o ktorý žalobkyňa prišla v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím sp. zn. 2T/54/2007, právneho titulu - pre exekučné konanie 14ER/546/2007, kde bolo udelením schválenia s príklepom v exekúcii strata vlastníckeho práva žalobkyne k predmetnému bytu. Okresný súd žalobkyni nepriznal škodu za ušlú mzdu za obdobie rokov 2005 až 2012 vo výške 37.407,06 EUR z dôvodu neunesenia dôkazného bremena ohľadom príčinnej súvislosti, respektíve, že v dôsledku rozsudku súdu o vine žalobkyne č. k. 2T/54/2007 zo dňa 15.05.2007 prišla o zamestnanie, vzhľadom na skutočnosť, že o zamestnanie prišla skôr, ako jej bolo doručené uznesenie o začatí trestného stíhania a pred tým, ako bolo rozhodnuté o nezákonnom rozhodnutí dňa 15.05.2017. Žalobkyňa si uplatňuje ušlú mzdu od 2005, avšak rozsudok č. k. 2T/54/2007 (ktorý je nezákonným rozhodnutím) je až zo dňa 15.05.2007. Nie je teda súdu zrejmá príčinná súvislosť, ako to vyžaduje § 5 ods. 1 ZZŠ, medzi škodou spočívajúcou v ušlej mzde za roky

2005 až do 15.05.2007 a rozhodnutím súdu. Pokiaľ ide o ušlý zisk za obdobie od 15.05.2007 do roku 2012 vzhľadom na námietky žalovanej súd mal za to, že žalobkyňa nepreukázala dôkladne uvedenú skutočnosť, že sa nemohla zamestnať v uvedenom období pre existenciu predmetného (nezákonného) rozhodnutia. Žalobkyňa síce uviedla, že prišla o prácu pre rozhodnutie súdu a stres spojený s trestným stíhaním, v tejto súvislosti však neprodukovala akékoľvek dôkazy preukazujúce jej vtedajší zdravotný stav, ktorý jej znemožňoval zamestnať sa. Žalobkyňa si uplatnila aj nárok na nemajetkovú ujmu vyčíslenú na sumu 6.754,- EUR (ako 20 násobok minimálnej mzdy), ktorú žalobkyňa odôvodnila tým, že odsúdenie pre ňu znamenalo stratu reputácie ako účtovníčky a ekonómky, existenčné ohrozenie z dôvodu straty zamestnania, možnosti zamestnania, straty bytu, poškodenie vecí pri nútenom sťahovaní, ku ktorým mala citový vzťah. Súd dospel k záveru, že zásah do života žalobkyne bol daný, pretože táto musela znášať nepriaznivé dôsledky vyplývajúce z nezákonného rozhodnutia, ako stratu bývania, sťahovanie a žiť v stave právnej neistoty, či nebude musieť znášať ohrozenie z prípadného potrestania, v prípade potenciálnej zmeny podmienečného trestu na nepodmienečný. Uvedený stav neistoty by sa prejavil na bežnom jedincovi tak, že by nevyhnutne prežíval pocity nervozity, strachu a prípadne musel znášať aj nepríjemné posudzovanie svojho okolia. Podľa súdu samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, preto žalobkyňa v súlade s § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. má nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za ujmu spôsobenú zásahom do jej psychickej integrity. Súd bol toho názoru, že uvedené negatívne dôsledky nezákonného trestného odsúdenia trvali od právoplatnosti nezákonného rozhodnutia, t. j. od 15.05.2007 do právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku t. j. do dňa 23.1.2013, a preto primerane podľa svojej úvahy okresný súd zohľadnil aj tento protiprávny stav ako stav trvajúci vyše šiestich rokov a vyše šiestich mesiacov a za primerané považoval odškodnenie nemajetkovej ujmy vo výške 6.754,- EUR, vychádzajúc z toho, že požadovaná suma ako 20 násobok minimálnej mzdy, je dostatočným zadosťučinením. Zároveň súd priznal žalobkyni aj úrok z omeškania s poukazom na ust. § 517 ods. 2 OZ a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. odo dňa nasledujúcom po dni, ktorým by bola uplynula lehota na vybavenie žiadosti žalobkyne o predbežné prerokovanie návrhu na náhradu, t. j. od 03.10.2013. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Žalobkyňa spôsobila zastavenie konania zčasti, pokiaľ ide o žalovanú sumu 3.585,11 EUR s príslušenstvom, čím nebolo možné prejednať vec v danom rozsahu, preto v časti trov je tento podiel pripočítaný na prospech žalovaného. Taktiež súd priznal žalobkyni sumu 11.068,40 EUR, čo činí z celkovej žalovanej sumy 81.578,85 EUR podiel 13,56 %. Žalovanej úspech tak činí 86,44 % (100 % - 13,56 = 86,44 % vrátane časti, kde došlo k zastaveniu konania). Čistý pomer úspechu žalovaného tak činí 72,88 % (86,44 % - 13,56 % = 72,88 %) a v tomto rozsahu súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni.

3. Proti rozsudku podali odvolanie žalovaný aj žalobkyňa.

4. Žalovaný žiadal napadnutý rozsudok vo výroku II. a v nadväzujúcom výroku IV. zmeniť tak, že žalobu súd zamietne a prizná žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100 %. Podľa názoru žalovaného odôvodnenie rozsudku okresného súdu v časti existencie prvého predpokladu vzniku nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. - právneho titulu, nespĺňa elementárne požiadavky pre obsah odôvodnenia rozsudku vyžadované § 220 CSP a rozsudok nie je tiež presvedčivý. Namietal, že okresný súd rozdelenie právnych titulov absolútne odignoroval, keď to isté rozhodnutie najprv posudzuje ako právny titul - rozhodnutie o treste, avšak následne má za to, že sa jedná o nezákonné rozhodnutie (body 71. až 76. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Je nepochybné, že za právny titul svojich nárokov žalobkyňa označila rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 2T/54/2007 a súd toto rozhodnutie posúdil podľa ust. § 8 ods. 1 písm. a) zák. č. 514/2003 Z. z. (bod 62. odôvodnenia). Okresný súd právne ako aj skutkovo nesprávne posúdil základnú zákonnú podmienku vyplývajúcu z hypotézy ust. § 8 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. upravujúceho rozhodnutie o treste, a to úplné alebo čiastočné vykonanie trestu v prípade jeho uloženia. Okresný súd v skutočnosti § 8 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. na vec neaplikoval, keďže na jeho základe nárok žalobkyni byť priznaný nemohol, rozhodol sa však hľadať analógiu cez iné zákonné ustanovenia, na nárok uplatnený v konaní sa nevzťahujúce (§ 5 a 6) tak, aby mohol žalobe vyhovieť. Súdom prednesené úvahy, ktoré podporuje odkazmi na judikatúru dotýkajúcu sa nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia z pohľadu výsledku trestného konania, sú však na vec neaplikovateľné, teda jeho závery nepodporujúce, keďže žalobkyňa si v konaní nikdy neuplatnila nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím - uznesením o vznesení obvinenia, hoci tak urobiť mohla. Rozsudok okresného súdu je v časti posúdenia existencie právneho titulu absolútne nepreskúmateľný a arbitrárny, čo napĺňa odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP a tiež odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Súd tiež nesprávne právne posúdil existenciu

právneho titulu, čo napĺňa odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Súd priznal náhradu majetkovej škody - trovy obhajoby/právneho zastúpenia nesprávne, nad rozsah príčinnej súvislosti s rozhodnutím o treste aj za úkony právnej služby, ktoré s rozhodnutím o treste vôbec nesúvisia. Okresný súd sa nedostatočne zaoberal poskytnutím ako aj účelnosťou jednotlivých úkonov právnej služby. Súd pripojil k predmetnému konaniu trestný spis ako aj exekučný spis, a napriek pripojeniu uvedených spisov žalobkyňa neoznačila ani len jednu listinu z predmetných spisov za účelom vykonania dokazovania. Súd tak konal svojvoľne bez zodpovedajúcej procesnej aktivity žalobkyne, čím porušil právo žalovaného na spravodlivý proces. Žalovaný namieta účelnosť úkonu právnej služby "vyhotovenie podnetu na dovolanie“, nakoľko uvedené nemohlo žiadnym spôsobom privodiť zmenu v právoplatnosti rozhodnutia o treste. Takýto následok mohlo mať až následné dovolanie. Vzhľadom na neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobkyne k predmetnému nároku súd nemohol následne ani posudzovať účelnosť uskutočnia ciest z Lučenca do Bratislavy a späť v bode 69. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Žalovaný zotrváva aj na námietke nesprávnosti určenia výšky tarifnej odmeny za úkon právnej služby - účasť na verejnom zasadnutí na NS SR dňa 26.10.2010 a 30.11.2010, ktorá mala byť v zmysle platnej vyhlášky krátená o polovicu (§ 14 ods. 3 písm. d) vyhlášky). Žalovaný odmieta existenciu príčinnej súvislosti medzi rozhodnutím o treste a úkonmi právnej služby, ktoré mali byť vykonané po vydaní rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Tdo/23/2010 zo dňa 30.11.2010. Za relevantné by tak mohli byť považované výlučne úkony právnej služby vo faktúrach 52/07, 114/10. Rozsudok okresného súdu je v tejto časti tiež nedostatočne a zmätočne odôvodnený, keďže súd nerozlišoval medzi jednotlivými titulmi, čím obchádzal podmienku príčinnej súvislosti. Žalovaný ďalej namietal, že hoci rozhodnutím o treste bola žalobkyni uložená aj povinnosť nahradiť škodu, táto nebola nikdy žalobkyňou uskutočnená. A práve dobrovoľné rozhodnutie žalobkyne nesplniť povinnosť uloženú na základe rozhodnutia o treste, bolo jediným dôvodom neskoršieho núteného výkonu rozhodnutia. Súd v odôvodnení napadnutého rozsudku tejto námietke pozornosť nevenoval a priznal žalobkyni predmetné nároky ohľadom zvýšených výdavkov na nájomnom, poplatok za nový občiansky preukaz. Nereagoval ani na námietku žalovaného, že nie je zrejmé, či v súvislosti s vynaložením nákladov na nový občiansky preukaz vznikla majetková škoda skutočne žalobkyni. Žalobkyňa byt musela opustiť z dôvodu jeho vydraženia v exekúcii, ktorá bola vedená opodstatnene pre dobrovoľné neplnenie povinností zo strany žalobkyne a nie v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o treste. K priznanej náhrade nemajetkovej ujmy žalovaný namietal, že má za to, že samotná existencia titulu (ktorého existenciu žalobkyňa nepreukázala) automaticky nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a nezbavuje žalobkyňu povinnosti hodnoverne preukázať vznik nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života. Okresný súd podľa názoru žalovaného nesprávne právne posúdil vec, keď žalobkyni priznal peňažnú náhradu za nemajetkovú ujmu, napriek tomu, že žalobkyňa nepreukázala žiaden subjektívny zásah do jej osobného, pracovného či spoločenského života, čím je naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Poukázal na rozhodnutie NR SR sp. zn. 8Cdo/341/2014, rozhodnutie Ústavného súdu sp. zn. I.ÚS 285/2018, rozhodnutie KS Bratislava sp. zn. 6Co/14/2013, 4Co/129/2014 a podobne. Namietal, že od 30.11.2010 žiaden nezákonný zásah orgánu verejnej moci (v podobe rozhodnutie o treste, od ktorého žalobkyňa svoj nárok odvodzovala neexistoval, z dôvodu, ktorého nebolo možné žalobkyni priznať náhradu nemajetkovej ujmy vo výške zodpovedajúcej 20 násobku minimálnej mzdy v roku 2013 (20 x 337,70 EUR). Výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy tak bola súdom určená bez bližšieho odôvodnenia. Žalovaný tiež namietal vznik omeškania s úhradou prisúdenej náhrady nemajetkovej ujmy, ktorý sa určuje odlišným spôsobom ako nárok na náhradu skutočnej škody a ušlého zisku. Poukázal na to, že povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe konštitutívneho súdneho rozhodnutia s poukazom na rozsudok NS SR z 24.06.1998, sp. zn. 1Cdo/15/97 a naň nadväzujúce rozhodnutia NS SR zo dňa 14.03.2012, sp. zn. 6Cdo/185/2011; zo dňa 24.04.2019, sp. zn. 8Cdo/151/2017 a zo dňa 21.07.2017 sp. zn, 4Cdo/131/2016). Možnosť priznania úroku z omeškania pri samotnom rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy teda neprichádza do úvahy, lebo právo na tento druh zadosťučinenia nie je majetkovou pohľadávkou z už existujúceho záväzkového právneho vzťahu. Zároveň poukázal aj na uznesenie NS SR zo dňa 17.10.2018 sp. zn. 7Cdo/100/2017.

5. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že navrhuje rozhodnúť v súlade s odvolacím návrhom žalobkyne a odvolaciemu návrhu žalovaného nevyhovieť. Skutkové zistenia súdu o tom, že voči žalobkyni bolo vydané nezákonné rozhodnutie (2T/54/2007) tak, ako ho definuje § 5, 6 ZZŠ, ako aj o tom, že voči žalobkyni bolo vydané rozhodnutie o treste, ktoré bolo sčasti alebo úplne vykonané, a ktoré bolo neskôr zrušené a žalobkyňa bola v ďalšom konaní spod obžaloby oslobodená, ako to uvádza § 8 zák., sú správne. Žalovaný dôsledne nerozlišuje medzi jednotlivými titulmi náhrady škody podľa § 3 ods. 1 zákona. Je evidentné, že zodpovednosť za škodu podľa § 3 ods. 1 písm. c) rozvíja

podrobnejšie § 8. Samotný § 8 ods. 2 ZZŠ považuje trest odňatia slobody s podmienečným odkladom za trest rovnocenný nepodmienečnému trestu odňatia slobody. Nie je pravdivé tvrdenie žalovaného, že by rozsudok okresného súdu bol arbitrárny a žalobkyňa je toho názoru, že dostatočne preukázala, že žalovaný zodpovedá za škodu, ktorá jej vznikla podľa zák. č. 514/2003 Z. z.. K trovám obhajoby žalobkyňa uviedla, že z odôvodnenia rozsudku nemožno vyvodiť, že by súd neposudzoval účelnosť všetkých nákladov žalobkyne. Poukázala na to, že dovolanie nemohlo mať následok pre žalobkyňu, keby nebol podaný podnet, nakoľko podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku minister spravodlivosti podáva dovolanie len na podnet. Tvrdenie žalovaného, že sa so znením zápisníc neoboznámil, neznamená, že súd účelnosť vykonania týchto úkonov neposúdil. Žalobkyňa v tomto smere dôkazné bremeno v plnom rozsahu uniesla. Správne je aj rozhodnutie súdu o priznaní výšky odmeny za účasť na verejných zasadnutiach NS SR dňa 26.10.2010 a 30.11.2010 a nie je žiaden právny základ pre to, aby úkon mal byť krátený o polovicu. Jednalo sa o verejné zasadnutia významom a povahou obdobné konania o povolení obnovy. Súd v tomto smere svoj rozsudok aj presvedčivo odôvodnil. Námietkam ohľadom zvýšenia výdavkov na nájomnom, poplatku za nový občiansky preukaz a ich príčinnej súvislosti žalobkyňa poukázala na bod 74., 75. odôvodnenia napadnutého rozsudku a svoju argumentáciu v bode 42. a 46. odvolania. Námietky žalovaného nepovažuje za správne. Má za to, že neobstojí tvrdenie žalovaného, že strata vlastníckeho práva k bytu nebola v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o treste, ale so skutočnosťou nerešpektovania právoplatne uloženej povinnosti samotnou žalobkyňou. Žalobkyňa neplnila dobrovoľne na základe rozsudku, ktorý považovala za nezákonný, čo jej potvrdil aj najvyšší súd. Navyše žalobkyňa použila všetky dostupné procesné prostriedky na to, aby dosiahla odklad exekúcie. Žalobkyňa má za to, že výška priznanej nemajetkovej ujmy v sume 6.754,- EUR nie prehnaná, ani neprimeraná. Žalobkyňa preukázala, ako dlho trvalo trestné stíhanie osoby, preukázala, že v jej prípade bolo vydané nezákonné rozhodnutie, preukázala, že na jeho zrušenie a následné oslobodenie spod rozsudku musela vynaložiť obrovské úsilie. V dôsledku odsudzujúceho rozsudku prišla o byt, prácu, dobrú povesť. Preto požiadavka na odôvodnenie výšky, odvíjajúca sa od vyčísľovania výšky minimálnej mzdy, či iného majetkového práva, nie je opodstatnená. Priznanie výšky nemajetkovej ujmy je vecou voľnej úvahy súdu. Nemôže sa primeranosť výšky nemajetkovej ujmy odôvodňovať porovnávaním a „pomerne“ k iným prípadom. Pokiaľ sa týka vzniku omeškania, žalobkyňa má za to, že rozsudok je vecne správny a vychádza zo správneho právneho posúdenia veci.

6. Žalobkyňa vo svojom odvolaní uviedla, že navrhuje, aby odvolací súd rozhodol v súlade s jej odvolacím návrhom a odvolanie podáva proti výrokom III. a IV. rozsudku. Uplatnila odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Rozsudok okresného súdu žiadala zmeniť tak, že odvolací súd zaviaže žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobkyni 77.829,75 EUR s 5,25 % ročným úrokom z omeškania od 03.10.2014 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, ako aj nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 %. Namietala, že okresný súd opomenul zásadnú námietku žalobkyne, ktorá s poukazom na ust. § 61 exekučného poriadku namietala, že keď o vlastnícke právo k bytu prišla v dražbe, vykonanej súdnym exekútorom, udelením príklepu vydražiteľovi, stratila všetky právne prostriedky domáhať sa navrátenia vlastníckeho práva k bytu, ktorý vlastnila, nebyť nezákonného rozhodnutia súdu. Žalobkyňa okrem uplatnenia náhrady škody voči žalovanému podľa zák. č. 514/2003 Z. z. nemá žiadny efektívny právny prostriedok na ochranu jej práv. Žalobkyňou uplatnený nárok na náhradu škody za stratu bytu, ktorého výšku vyjadrila v trhovej hodnote bytu v roku 2008, sa neprekrýva s výškou výťažku, ktorý exekútor vydal jednotlivým oprávneným, súd sa s posúdením tejto otázky ani nezaoberal. Súd sa nevysporiadal ani s námietkou žalobkyne, že oprávnení sa prijatím plnenia od súdneho exekútora nemohli obohatiť na úkor žalobkyne, a to ani v prípade, ak exekučný titul bol neskôr zrušený. Ani neskorším zrušením rozsudku, ktorý bol exekučným titulom, po skončení exekučného konania, nemôže vzniknúť súkromnoprávny nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka. Postavenie žalobkyne ako povinnej v exekučnom konaní a oprávnených exekučnom konaní, nie je zmluvným vzťahom a plnenie, ktoré oprávneným poskytne súdny exekútor z majetku povinného je plnením rámci exekučného konania, ktoré oprávnení prijali od súdneho exekútora a nie od povinného na základe zmluvného vzťahu. Vrátenie plnenia, ktoré oprávnení získali v exekučnom konaní od exekútora, by bolo porušením § 61 Exekučného poriadku. Navyše medzi výškou škody, ktorá žalobkyni vznikla predajom jej bytu na základe exekučného titulu, ktorý bol neskôr zrušený a plnením, ktoré prijali oprávnení od exekútora, je značný rozdiel. Súd sa nevysporiadal s námietkou žalobkyne, že zodpovednosť za to, že prišla o vlastnícke právo k bytu, nesie štát aj z dôvodu, že nepovolil odklad exekúcie. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nebol efektívnym právnym prostriedkom, ktorý by mala žalobkyňa k dispozícii aj z dôvodu jeho oslabenia námietkou premlčania. Podľa názoru žalobkyne F. G. nenesie žiadnu zodpovednosť za vydanie nezákonného rozhodnutia, ktoré slúžilo ako

exekučný titul, a preto nenesie žiadnu zodpovednosť za škodu, ktorá žalobkyni vznikla vydražením jej bytu a stratou vlastníckeho práva k nemu. Ani prípadné vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré by mohlo spočívať len v tom, čo žalobkyňa plnila za F. G., nie je totožné s výškou škody, ktorá žalobkyni vznikla vydražením jej bytu. Medzi žalobkyňou a F. G. nejestvoval žiaden solidárny záväzok. Ďalej namietala nesprávne skutkové zistenia ohľadom nepreukázania príčinnej súvislosti medzi škodou 12,56 EUR na poštovnom s prebiehajúcim trestným, exekučným a súdnym konaním s poukazom na odôvodnenie súdu v bode 71. Podľa žalovanej z vykonaného dokazovania musel mať súd za preukázané, že adresáti bol oprávnení v exekučnom konaní a zasielaniu zásielok v priebehu exekučného konania nasvedčuje dátum ich odoslania (podacie lístky č. l. 39 až 42). U adresátov H. I. J. a K. L. sa jednoznačne jedná o osoby, ktoré sa stali vlastníkmi bytu žalobkyne. Z ďalších poštových podacích lístkov a hodnotenia dôkazov v ich vzájomnej súvislosti jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa sa pokúšala chrániť svoje práva, keď posielala zásielky Ministerstvu spravodlivosti SR dňa 19.02.2009, 27.05.2008, 22.05.2008, 30.08.2007, 21.08.2007, prezidentovi SR dňa 27.05.2009, Generálnej prokuratúre dňa 30.08.2007, 21.08.2007. Z podacieho lístka adresátovi Krajský súd v Banskej Bystrici zo dňa 09.06.2008 mohol zistiť aj číslo konania - 17CoE/37/2008. Žalobkyňa namietala aj nepriznanie škody vo výške 126,90 EUR za doposielanie zásielok, ako aj záver súdu o neexistencii priamej príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a poplatkom za doposielanie zásielok z adresy trvalého pobytu. Žalobkyňa podnikala v tom čase právne kroky, aby o vlastnícke právo k v bytu, kde mala trvalý pobyt aj so synom, neprišla, a preto je pochopiteľné, že mala záujem na zachovaní pôvodnej adresy. Podľa žalobkyne, jej rozhodnutie nemeniť pôvodnú adresu bolo v reálnom čase rozumné, pretože zmena trvalého pobytu viazaná na stratu vlastníckeho práva k bytu, by si vyžiadala výmenu občianskeho preukazu u žalobkyne a jej syna a potrebu hlásenia tejto zmeny na rôzne miesta. Ďalej namietala nesprávne právne posúdenie a skutkové zistenia ohľadom škody 1.000,- EUR za darovanie vecí v súvislosti so sťahovaním, ktorý nárok. ako škodu, žalobkyni súd zamietol pre neunesenie dôkazného bremena. Poukázala na to, že predložila prehlásenie Rímskokatolíckej cirkvi, farnosť Lučenec, o tom, že časť svojich veci darovala pre farskú charitu. Aj tvrdenie žalobkyne a jej výpoveď sú v konaní dôkazom, ktorý je relevantný a súd ho nemôže opomenúť alebo mu pripísať menšiu dôkaznú silu, ak je tento podporovaný ďalšími dôkazmi a popretie nie je možné považovať za účinné. Taktiež namietala škodu vo výške 37.407,06 Eur, ako ušlú mzdu, s tým, že v konaní preukázala, že predtým, ako začalo trestné konanie voči nej, bola celé desaťročia riadne zamestnaná s pravidelným príjmom. Záťažou pre žalobkyňu, ako aj pre každú osobu, voči ktorej sa vedie trestné stíhanie nie je len odsudzujúci rozsudok, ale samotné vznesenie obvinenia. Žalobkyňa, ako ekonómka, účtovníčka, obvinená a odsúdená pre zločin podvodu nebola dôveryhodnou osobou, aby sa mohla zamestnať a uchádzať o pracovné miesto, v ktorom bola vyučená. Keby aj predložila dôkazy o tom, že sa o zamestnanie uchádzala, sotva jej zamestnávateľ v odmietnutí napíše, že ju, ako osobu uznanú vinnou zo zločinu podvodu, nezamestnaná a žalovaný môže uplatniť námietku, že si prácu nemohla nájsť kvôli zlej situácii na trhu práce.

7. Žalovaný vyjadrenie voči odvolaniu žalobkyne nepodal.

8. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379, 380 ods. 1, 2 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) CSP rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil v napadnutom II. výroku v časti priznanej nemajetkovej ujmy v sume 6.754,- EUR a trovách trestného konania v sume 1.878,64 EUR, ako aj v III. výroku, ktorým vo zvyšku žalobu zamietol a v časti II. výroku ohľadne škody ako rozdielu vo výške nájmu v pôvodnom byte a novom bydlisku v sume 2.590,75 EUR a škody vo výške 9,- EUR za správny poplatok zmenil podľa ust. § 388 CSP.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je v napadnutom II. výroku v časti, v ktorej oddvolací súd rozhodnutie okresného súdu potvrdil a v III. výroku, ktorým okresný súd zamietol žalobu v prevyšujúcej časti vecne správne. Prvoinštančný súd náležite zistil skutkový stav a aj správne aplikoval a interpretoval použité právne normy, ktoré sú pre rozhodnutie v danej veci relevantné. V odôvodnení dostatočne zrozumiteľne vysvetlil, na základe akých úvah dospel k rozhodnutiu. Odvolací súd sa v celom rozsahu v tejto časti stotožňuje aj s právnymi názormi vyslovenými

prvoinštančným súdom v jeho odôvodnení. V odôvodnení tento odpovedal na všetky podstatné otázky pre toto rozhodnutie, pričom v odvolaní žalobkyňa ani žalovaný neuvádzajú žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa okresný súd nevysporiadal.

11. Odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti žalobkyňou a žalovaným podaného odvolania v časti potvrdzujúcich výrokov, keďže nezistil naplnenie nimi formulovaných odvolacích dôvodov. Aj odôvodnenie napadnutého rozsudku je v súlade s § 220 ods. 2 CSP, nie je nepreskúmateľné, nepresvedčivé, ani arbitrárne, ako to namietal žalovaný, pretože podľa odvolacieho súdu poskytuje jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky skutkovo a právne relevantné otázky tohto sporu. Vadou konania nie je to, že prvoinštančný súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa.

12. Argument žalovaného, že okresný súd absolútne odignoroval rozdelenie právnych titulov, je nedôvodný. V prejednávanej veci sa žalobkyňa domáhala náhrady škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. z titulu nezákonného rozhodnutia poukazujúc na to, že bola poškodená nezákonným rozhodnutím Okresného súdu Lučenec, č. k. 2T/54/2007 zo dňa 15.05.2007, ktorým bola uznaná vinnou zo spáchania pokračujúceho trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, 4 písm. b) Trestného zákona a zaviazaná na náhradu škody vo výške 800.000,- Sk, pričom toto rozhodnutie, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 15.05.2007 bolo na základe ňou podaného dovolania zrušené ako nezákonné uznesením Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Tdo/23/2010 zo dňa 30.11.2010. Po vrátení veci Okresnému súdu Lučenec bola žalobkyňa rozsudkom Okresného súdu Lučenec, č. k. 3T/291/2010 zo dňa 28.08.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/125/2012 zo dňa 23.01.2013 oslobodená spod obžaloby v celom rozsahu, pretože skutok nie je trestným činom. Poukázala tiež na to, že nezákonný rozsudok slúžil ako exekučný titul a súdny exekútor H. H. M. v exekučných konaniach č. EX196/07, EX197/07, EX207/07 vedených voči žalobkyni, ako povinnej, vydražil byt v jej vlastníctve a z výťažku zaplatil náhradu škody poškodeným v trestnom konaní. Žalobkyňa teda mala za to, že trestným konaním vedeným voči jej osobe, exekučným konaním, konaniami spojenými s vypratáním bytu a vydaním bezdôvodného obohatenia jej vznikli výdavky nielen na súdnych poplatkoch, ale aj záväzkoch, a preto žiadala uhradiť skutočnú škodu vo výške 37.417,79 EUR, ušlú mzdu 37.407,06 EUR, nemajetkovú ujmu 6.754,- EUR a trovy konania spočívajúce v zaplatenej odmene advokáta za obhajobu v trestnom konaní.

13. Odvolací súd konštatuje, že vzhľadom na toto skutkové vymedzenie právneho základu žalobkyňou uplatňovaných nárokov, okresný súd správne vychádzal z jednotlivých ustanovení zák. č. 514/2003 Z. z., ktorý upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci jeho orgánmi. Označený zákon totiž v ust. § 3 ods. 1 písm. a) určuje, že štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

14. V zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. sa štát svojej zodpovednosti za škodu nemôže zbaviť, čím sa završuje právna úprava tejto zodpovednosti ako zodpovednosti objektívneho charakteru (bez ohľadu na zavinenie) s absolútnou povahou (bez možnosti liberácie). Objektívna zodpovednosť sa niekedy označuje aj ako zodpovednosť za výsledok. Podľa ust. § 25 ods. 1 cit. zákona tiež platí, že ak § 26 neurčuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú Občianskym zákonníkom.

15. Právna teória i súdna prax potom zhodne z ust. § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. vyvodzujú, že na vznik zodpovednosti štátu (Slovenskej republiky) za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím sa vyžaduje kumulatívne (súčasné) splnenie troch podmienok: 1. nezákonné rozhodnutie, 2. vznik škody ako peniazmi vyčísliteľnej majetkovej ujmy na strane dotknutého subjektu a 3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody.

16. Ustanovenie § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. určuje, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Podľa § 6 ods. 1 cit. zákona platí, že ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. zasa platí, že právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený

podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

17. Súd prvej inštancie preto správne skúmal naplnenie podmienok stanovených zákonom č. 514/2003 Z. z., správne uviedol, že na vznik zodpovednosti štátu za škodu (resp. nemajetkovú ujmu) spôsobenú nezákonným rozhodnutím sa vyžaduje kumulatívne splnenie základných podmienok, ktorými sú existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody (nemajetkovej ujmy) a príčinná súvislosť medzi nimi a správne uzavrel aj to, že predmetný rozsudok Okresného súdu Lučenec 2T/54/2007 zo dňa 15.5.2007, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 15.5.2007, predstavuje nezákonné rozhodnutie z dôvodu, že bol kvôli porušeniu zákona zrušený Najvyšším súdom SR sp. zn. 4Tdo/23/2010 zo dňa 30.11.2010. a žalobkyňa bola následne oslobodená spod obžaloby pre pokračovací trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 4 písm. b) Trestného zákona rozsudkom Okresného súdu Lučenec 3T/291/2010 zo dňa 28.08.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici 3To/125/2012 zo dňa 23.01.2013.

18. Z vykonaného dokazovania jednoznačne pred okresným súdom vyplynulo, že rozhodnutím Okresného súdu Lučenec č. k. 3T/291/2010-661 zo dňa 28.8.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 3To/125/2012 zo dňa 23.1.2013 bola žalobkyňa oslobodená spod obžaloby pre pokračovací trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 4 písm. b) Trestného zákona z dôvodu, že žalovaný skutok nie je trestným činom. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa bola oslobodená spod obžaloby, uvedené rozhodnutie malo za následok, že samotné odsúdenie žalobkyne bolo nezákonné a žalobkyni podľa § 8 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. vznikol nárok na náhradu škody. Z uvedeného teda nepochybne vyplýva, že okresný súd presne špecifikoval právny titul, ktorý posudzoval v predmetnom prípade, a to rozsudok Okresného súdu Lučenec 2T/54/2007 zo dňa 15.05.2007. Okresný súd teda správne poukázal na to, že zrušením nezákonného rozhodnutia 2T/54/2007 došlo k naplneniu podmienky stanovenej v § 8 ods. 1 písm. a) zák. č. 514/2003 Z. z. pre vznik práva na náhradu škody.

19. Odvolací súd sa nestotožňuje ani s námietkou žalovaného, že okresný súd právne ako aj skutkovo nesprávne posúdil základnú zákonnú podmienku vyplývajúcu z hypotézy ust. § 8 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. upravujúceho rozhodnutie o treste, a to úplné alebo čiastočné vykonanie trestu v prípade jeho uloženia. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v bode 63. k uvedenej problematike, a je tiež toho názoru, že podmienečne uložený trest odňatia slobody sa považuje za trest v zmysle ust. § 8 ods. 1 písm. a) zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Toto ustanovenie sa zaoberá zodpovednosťou štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a podmienečne uložený trest odňatia slobody spadá pod kategóriu trestov, ktoré môžu byť predmetom tohto ustanovenia. Ak bola podmienka vykonaná a trest bol zrušený, znamená to, že podmienečne uložený trest odňatia slobody bol úspešne splnený a osoba splnila všetky podmienky stanovené súdom. Okresný súd správne poukázal na to, že existencia podmienky pre žalobkyňu znamenala, že v prípade, ak by sa dopustila akéhokoľvek priestupku alebo trestného činu v dobe výkonu podmienečného trestu, došlo by k nástupu výkonu trestu odňatia slobody, respektíve k jeho premene. V konaní bolo nesporné, že žalobkyňa vykonala túto podmienku až do zrušenia nezákonného rozhodnutia o treste.

20. K odvolaciemu dôvodu žalovaného, a to, že vynaložené náklady na právne zastupovanie žalobkyne mohli byť v tomto konaní priznané za splnenia ďalších podmienok výlučne v súvislosti s jediným titulom, a to rozhodnutím o treste, odvolací súd uvádza, že nie je dôvodný. Žalobkyňa si uvedenú škodu - náklady na právne zastupovanie uplatnila nielen v súvislosti s rozhodnutím o treste , ale tiež v "dôsledku trestného stíhania“, ktoré nároky si uplatnila už pri predbežnom prejednaní nároku a tieto označila aj v žalobe ako titul. Okresný súd v bodoch 65. až 69. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia podrobne odôvodnil, ktoré trovy obhajoby považoval za účelne vynaložené žalobkyňou na právne zastupovanie jej osoby v trestnom konaní, ako aj v jeho pokračovaní a odvolací súd sa s jeho záverom v plnom rozsahu stotožňuje. Okresný súd konkrétne poukázal na to, že účelnosť a existenciu vynaložených nákladov na trovy právneho zastúpenia žalobkyne v trestnom konaní posudzoval a mal preukázanú z príslušných dokumentov predložených v spise - príjmových pokladničných dokladov, ktoré zároveň okresný súd uvádza v bode 19. až 25. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a ktoré sa nachádzajú na čísle listu 18 až 24, z faktúr č. 52/07, 29/08, 18/11, 25/12, 54/12, 6/13, ako aj s preddavkových faktúr nachádzajúcich sa na čísle listu 6 a 7 spisu, zo zápisníc z pojednávania zo súdneho spisu Okresného súdu Lučenec sp. zn. 3T/291/2010, osvedčenia o evidencii na čísle listu 355B, bločkov za PHM na čísle listu 355C a nasledujúce. Okresný súd sa podľa názoru odvolacieho súdu dostatočne zaoberal

poskytnutím, ako aj účelnosťou jednotlivých úkonov právnej služby poskytnutých žalobkyni v trestnom konaní, a uvedená námietka žalovaného nie je dôvodná. Žalobkyňa v tomto smere uniesla dôkazné bremeno predložením listinných dôkazov a k spisu bol tiež pripojený trestný spis 3T/291/2010, z ktorého okresný súd posudzoval ich účelnosť, ako aj ich existenciu. Tvrdenie žalovaného, že súd konal svojvoľne bez zodpovedajúcej procesnej aktivity žalobkyne, čím porušil právo žalobkyne na spravodlivý proces, nie je dôvodné.

21. Pokiaľ žalovaný namietal úkony za účasť na verejnom zasadnutí NS SR dňa 26.10.2010 a 30.11.2010 s tým, že neboli z predložené zápisnice z predmetných úkonov, tak uvedenú námietku odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Uvedené zápisnice boli súčasťou spisu Okresného súdu Lučenec 3T/291/2010, ktorý bol pripojený k spisu 11C/136/2015 a nachádzajú sa na č. l. 511 a 516. predmetného trestného spisu. Dôvodná potom nie je ani námietka žalovaného, že vzhľadom na neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobkyne k predmetnému nároku okresný súd nemohol následne ani posudzovať účelnosť uskutočnia ciest z Lučenca do Bratislavy a späť v bode 69. odôvodnenia napadnutého rozsudku.

22. Okresný súd dal odpoveď aj na ďalšiu námietku žalovaného, ktorú vzniesol aj v odvolaní, a to ohľadom nesprávnosti určenia výšky tarifnej odmeny za úkon právnej služby - účasť na verejnom zasadnutí NS SR dňa 26.10.2010 a 30.11.2010. Na uvedenom verejnom zasadnutí sa konalo o dovolaní žalobkyne, správne okresný súd poukázal na to, že uvedený úkon je potrebné posudzovať v zmysle ust. § 14 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., t. j. úkony právnej služby, ktoré nie sú uvedené v odsekoch 1 až 3. V zmysle uvedeného ustanovenia § 14 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. vyplýva, že patrí za ne odmena ako za úkon, ktorý je im povahou a účelom najbližšie. V zmysle § 14 ods. 3 písm. d) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., na ktoré poukazuje žalovaný, patrí odmena vo výške polovice základnej sadzby tarifnej odmeny za úkon právnej služby ako je účasť na verejnom zasadnutí, ak na ňom nešlo o konanie o dovolaní alebo obnovu konania, lebo a contrario má advokát nárok na odmenu vo výške základnej sadzby za účasť na konaní na verejnom zasadnutí o odvolaní alebo o obnove konania, preto možno ako obdobný úkon podľa § 14 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. považovať aj účasť na verejnom zasadnutí, na ktorom sa konalo o mimoriadnom dovolaní žalobkyne, pričom treba brať zreteľ na dôležitosť a závažnosť takéhoto konania ktoré je obdobné, ako konanie o odvolaní a obnove konania. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so záverom okresného súdu uvedenom v bode 66. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a v podrobnostiach naň odkazuje.

23. Odvolací súd (zhodne s názorom okresného súdu) konštatuje, že žalobkyňa uniesla dôkazné bremeno ohľadne všetkých úkonov právnej služby, keďže preukázala, že k týmto úkonom reálne došlo a zároveň, že mali súvis s trestným konaním.

24. V otázke rozsahu náhrady škody – zvýšení výdavkov na nájomnom a poplatok za nový občiansky preukaz a ich príčinnú súvislosť sa odvolací súd s právnym názorom prijatým okresným súdom nestotožňuje. Hoci teda bola preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia, odvolací súd nesúhlasí so záverom okresného súdu, že medzi predmetným rozsudkom okresného súdu Lučenec č. k. 2T/54/2007 ako nezákonným rozhodnutím a vznikom škody – zvýšenie výdavkov na nájomnom vo výške 2.426,76 EUR a , poplatok za nový občiansky preukaz na strane žalobkyne a jej syna v sume 9,- EUR je daná príčinná súvislosť.

25. V prejednávanej veci bolo zistené, že žalobkyňa bola rozsudkom Okresného súdu Lučenec, č. k. 2T/54/2007-493 zo dňa 15.05.2007 odsúdená na trest odňatia slobody v trvaní dva roky, ktorý jej bol podmienečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní dva a pol roka, a zároveň podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd obidvom obžalovaným, teda aj F. G., uložil povinnosť nahradiť N. N., nar. XX.XX.XXXX a A. N., nar. XX.XX.XXXX škodu vo výške 170.000,- Sk, O. H. B., nar. XX.XX.XXXX škodu vo výške 360.000,- Sk a H. B., nar. XX.XX.XXXX škodu vo výške 270.000,- Sk, a to spoločne a nerozdielne so spoluobžalovaným F. G., nar. XX.XX.XXXX. Uvedený nezákonný rozsudok zároveň slúžil ako exekučný titul, nakoľko žalobkyňa dobrovoľne nesplnila súdom uloženú povinnosť zaplatiť poškodeným celkove sumu 800.000,- Sk, a preto sa oprávnení domáhali svojho nároku prostredníctvom súdneho exekútora H. H. M. v exekučných konaniach č. EX196/07, EX197/07, EX207/07 vedených voči žalobkyni, ako povinnej, v ktorých konaniach jej bol vydražený byt v jej vlastníctve a z výťažku bola zaplatená náhrada škody poškodeným v trestnom konaní.

26. Najvyšší súd SR napr. v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/130/2010 uviedol, že o vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) ide vtedy, ak je medzi protiprávnym konaním škodcu a vznikom škody vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nevznikne. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti je treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala a je rozhodujúca iba vecná súvislosť príčiny a následku.

27. V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť" pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušený; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu.

28. V nadväznosti na uvedené odvolací súd konštatuje, že vynaloženie sumy 2.426,76 Eur žalobkyňou, tvoriacej rozdiel v nájomnom a 9,- EUR správny poplatok za občianske preukazy, nebolo priamym následkom nezákonného rozhodnutia, ale toho, že žalobkyňa nesplnila svoju povinnosť, ktorá jej týmto rozhodnutím bola uložená, t. j. neuhradila poškodeným v trestnom konaní dobrovoľne sumu 800.000,- Sk spoločne a nerozdielne so spoluobžalovaným F. G., ktorí v dôsledku toho potom voči žalobkyni iniciovali exekúciu. Inak povedané, zmenšenie majetku žalobkyne o vyššie uvedené sumy nenastalo ako priamy následok nezákonného rozhodnutia, ale bolo spôsobené tým, že žalobkyňa si dobrovoľne nesplnila svoju povinnosť spolu so spoluobžalovaným zaplatiť poškodeným v trestnom konaní sumu 800.000,- Sk. Ak by totiž žalobkyňa spolu s F. G. uvedenú sumu riadne a včas uhradili, ako im to bolo uložené, žalobkyňa by neprišla o byt a škoda (2.425,76 EUR a 9,- EUR) by jej nevznikla, lebo oprávnení by nemali dôvod iniciovať exekúciu. Žalobkyňa neurobila nič pre vyhnutie sa exekúcii v situácii, kedy jej právoplatné súdne rozhodnutie ukladalo povinnosť na plnenie. Odvolací súd tak uzatvára, že príčinou škody na strane žalobkyne nebolo nezákonné rozhodnutie. Príčinou škody v sume 2.435,76 EUR na strane žalobkyne bolo to, že sumu 800.000,- Sk dobrovoľne poškodeným neuhradila a muselo dôjsť k exekúcii bytu. Medzi nezákonným rozhodnutím a škodou nie je priama, bezprostredná príčinná súvislosť, a preto žalobkyni nárok na náhradu škody v sume 2.435,76 EUR voči žalovaným nevznikol.

29. Z uvedeného dôvodu v tejto časti odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil a nárok žalobkyne v tejto časti nepriznal a žalobu zamietol, nakoľko námietku žalovaného ohľadne neexistencie príčinnej súvislosti medzi uplatnenou škodou a nezákonným rozhodnutím považoval za plne dôvodnú.

30. Vo vzťahu k vyhoveniu žaloby ohľadne uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy poukazuje odvolací súd na odôvodnenie rozsudku okresného súdu v jeho 77. bode odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorom okresný súd dostatočne podrobne vysvetlil dôvody, pre ktoré bolo možné takýto nárok žalobkyni priznať tak, ako si ho uplatnila.

31. Odvolací súd považuje za nadbytočné znovu opakovať to, čo už správne uviedol okresný súd, a preto iba na doplnenie a tiež v reakcii na podané odvolanie uvádza, že s odvolacou námietkou žalovaného ohľadom priznanej náhrady nemajetkovej ujmy sa odvolací súd nestotožňuje.

32. Ako už bolo uvedené, v rámci náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci sa v zásade uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk (§ 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.). Môžu však nastať prípady (a v praxi i nastávajú), že v dôsledku pochybenia pri výkone verejnej moci utrpí poškodený nemajetkovú ujmu (napr. morálnu ujmu), ktorej nepriaznivý dôsledok je potrebné odstrániť alebo aspoň zmierniť určitou formou ,,spravodlivého zadosťučinenia." S touto eventualitou už aktuálna právna úprava počíta a v ustanovení § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. upravuje, že: „V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. "

33. S účinnosťou od 1. januára 2009 je (v ustanovení § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z.) upravené, že výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na: a) osobu poškodeného,

jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

34. Odvolací súd uvádza, že okresný súd pri určovaní výšky priznanej nemajetkovej ujmy v peniazoch postupoval v súlade so zákonom, keď poukázal na všetky relevantné skutočnosti, ktoré zohľadnil pri určení nemajetkovej ujmy. Pokiaľ žalovaný vyčíta okresnému súdu výšku priznanej nemajetkovej ujmy, odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd správne vysvetlil, aké kritériá vzal do úvahy pri určení výšky nemajetkovej ujmy a týmto záverom z hľadiska ich správnosti nemožno nič vyčítať. Súd prvej inštancie správne prihliadol na závažnosť vzniknutej ujmy s prihliadnutím na osobu poškodenej (žalobkyne), jej doterajší život a prostredie, v ktorom žila a pracovala, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenej (žalobkyni) v súkromnom živote, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenej (žalobkyni) v spoločenskom uplatnení ako aj v pracovnom živote.

35. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie, že v dôsledku nezákonného rozhodnutia došlo u žalobkyne k zásahu do jej osobného života a že žalobkyni vzniklo aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a takisto sa stotožnil aj s priznanou výškou peňažného zadosťučinenia s ohľadom postavenie žalobkyne v spoločnosti, negatívny dopad na jej reputáciu ako účtovníčky a ekonómky. V dôsledku dlhotrvajúceho trestného konania (cca 6,6 rokov) ujma u žalobkyne spočívala v jej neistote ohľadom výsledku trestného konania, pričom žalobkyňa hĺbku zásahu a negatívne ovplyvnenie jej životnej situácie v konaní hodnoverne preukázala.

36. Hoci výšku nemajetkovej ujmy súd určuje voľnou úvahou, v posudzovanej veci nešlo o úvahu nepreskúmateľnú, resp. o úvahu svojvoľnú. Určenie výšky nemajetkovej ujmy je vzhľadom na okolnosti prípadu v súlade s požiadavkou spravodlivosti, pričom súd prvej inštancie mal preukázanú najmä skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru, že zadosťučinenie podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nie je postačujúce, predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobkyni vzhľadom na jej postavenie v rodine, spoločnosti, ako aj v pracovnom živote. Preto odvolací súd považuje jeho rozhodnutie v danom smere za správne a vzhľadom na všetky okolnosti určujúce túto výšku považuje za primeranú a spravodlivú.

37. Pokiaľ ide o odvolací dôvod vo vzťahu k výške úroku z omeškania, resp. k počiatku vzniku tejto povinnosti žalovaného uhradiť aj úrok z omeškania, žalovaný v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí najvyššieho súdu pod R 45/2000, prípadne na ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, ako napríklad sp. zn. 8Cdo/151/2017, 6Cdo/185/2011. Odvolací súd, vzhľadom na aktuálnu rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, považoval tento názor žalovaného za prekonaný. S uvedeným záverom okresného súdu sa odvolací súd stotožňuje. Uvedené potvrdzuje aj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/145/2020, ale aj sp. zn. 4Cdo/257/2019, v zmysle ktorých zákon č. 514/2003 Z. z. uznáva náhradu nemajetkovej ujmy ako jeden z nárokov na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. V prejednávanej veci bola okresným súdom priznaná náhrada nemajetkovej ujmy z dôvodu, že žalobkyni bol rozhodnutím uložený trest, pričom následne bola rozsudkom okresného súdu spod obžaloby oslobodená. V súlade s § 8 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste má ten, na kom bol úplne alebo sčasti vykonaný trest, ak v ďalšom konaní bolo rozhodnutie zrušené ako nezákonné, alebo v ďalšom konaní bol spod obžaloby oslobodený. Z uvedenej dikcie zákona možno vyvodiť, že nárok žalobkyne podľa § 17 ods. 2 až 4 zákona č. 514/2003 Z. z. voči žalovanému vzniká už samotnou existenciou nezákonného rozhodnutia, ktorým bola osoba odsúdená k trestu, následne oslobodená spod obžaloby. Preto rozhodnutie, ktorým sa priznáva táto náhrada škody vo forme nemajetkovej ujmy v peniazoch v konkrétnej výške, už len deklaruje existenciu tejto zákonom priznanej právnej skutočnosti a nárokov z nej vyplývajúcich. Aplikujúc ust. § 563 Občianskeho zákonníka možno vyvodiť, že do vzniku omeškania s plnením nemajetkovej ujmy nedochádza márnym uplynutím lehoty ustanovenej v rozhodnutí súdu, ale už márnym uplynutím 6 mesačnej lehoty na plnenie podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Uvedený názor okresného a aj odvolacieho súdu podporuje novela zákona č. 412/2012 Z. z., ktorou bolo s účinnosťou od 01. 01. 2003 ust. § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z. zmenené tak, že podľa poslednej vety tohto ustanovenia, ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím 6 mesačnej lehoty

na predbežné prerokovanie nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr. Preto je odvolací súd toho názoru, že rozhodnutím okresného súdu nedošlo k odklonu od žalovanou označených rozhodnutí najvyššieho súdu. Aj z rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/169/2018 vyplýva, že pokiaľ štát si nesplní svoju povinnosť škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím nahradiť poškodenému včas, dostáva sa do omeškania s plnením tohto dlhu od okamihu, kedy žalobca si môže svoj nárok uplatniť na súde, t. j. po zmienených 6 mesiacoch, resp. v prípade negatívneho rozhodnutia o žiadosti aj od skončenia prejednania. Vyššie uvedený právny záver vyplýva aj z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/191/2020 zo dňa 27. 01. 2022, v ktorom najvyšší súd vyslovuje svoje právne závery aj vo vzťahu k žalovaným uvádzaným rozhodnutiam sp. zn. 1Co/15/1997 (R/45/2000). Najvyšší súd v ňom uviedol, že rozhodovacia prax je prekonaná napr. aj rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/257/2019, 4Cdo/48/2017 a 7Cdo/243/2019. Odvolací súd preto uzatvára, že k vzniku omeškania s plnením nemajetkovej ujmy nedochádza márnym uplynutím lehoty ustanovenej v rozhodnutí súdu, ale už márnym uplynutím 6 mesačnej lehoty na plnenie podľa § 16 ods. 1 zákona č. 517/2003 Z. z. Aj v tomto smere bola preto odvolacia námietka žalovaného nedôvodná.

38. Pokiaľ sa týka odvolania žalobkyne, uvedené odvolanie odvolací súd nepovažoval za dôvodné.

39. Žalobkyňa predovšetkým namietala náhradu skutočnej škody vo výške 28.214,83 EUR, ktorá jej bola spôsobená predajom bytu vo vlastníctve žalobkyne na základe neskôr zrušeného exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Lučenec 2T/54/2007, ako nezákonného rozhodnutia. Žalobkyňa namietala nesprávne právne posúdenie uvedenej otázky súdom. Namietala, že nemá žiadny efektívny právny prostriedok, ktorý by poskytol ochranu jej právu, a ktorý by predchádzal zodpovednosti žalovaného za škodu, ktorá žalobkyni vznikla zexekvovaním bytu. Odvolací súd sa však v plnom rozsahu stotožňuje so záverom okresného súdu uvedeným v bode 70. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, keď žalobu žalobkyne v tejto časti zamietol. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalobkyňa, ako poškodená osoba, nevyužila pred uplatnením nároku na náhradu škody voči štátu všetky ostatné procesné prostriedky na ochranu svojho práva. Odvolací súd na podporu záveru okresného súdu poukazuje na rozhodnutie 30Cdo/1635/2013 NS ČR, v odôvodnení ktorého okrem iného je uvedené, že v rozsudku z 02.05.2012, sp. zn. 28Cdo/1512/2011, najvyšší súd vyložil, že aj u objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci je nevyhnutnou podmienkou vznik škody na strane poškodeného. O takýto prípad nejde tam, kde v súvislosti s výkonom verejnej moci síce došlo k odčerpaniu peňažných prostriedkov poškodeného, avšak poškodenému súčasne, ako veriteľovi, vzniklo právo voči jeho dlžníkovi, ktoré môže úspešne uplatniť, respektíve uspokojiť. Ak nastala v dôsledku výkonu verejnej moci taká situácia, že medzi poškodeným a inou osobou existujú práva a povinnosti, ktoré nie sú plnené, vzniká ujma odškodniteľná podľa zákona č. 82/1998 Sb. až vtedy, ak v právnom vzťahu týchto osôb nie je možné dosiahnuť plnenie. Iba v prípade, že pohľadávku poškodeného (oprávneného) nemožno ako priamy nárok uspokojiť, vzniká oprávnenému majetková ujma (škoda) spočívajúca v strate majetku (porovnaj, napr. rozsudok NS z 23. február 2011, sp. zn. 25Cdo/2091/2008; alebo uznesenie najvyššieho súdu z 04.11.2004, sp. zn. 25Cdo/1404/2004). Preto za situácie, kedy sa žalobkyňa domáha náhrady škody len na štáte, ale už neuplatnila právo na vydanie bezdôvodného obohatenia proti tomu, komu z bezdôvodného obohatenia vznikol prospech (t.j. voči spoluobžalovanému F. G., ktorý bol pôvodne so žalobkyňou solidárne zaviazaný na plnenie voči veriteľom odsudzujúcim rozsudkom 2T/54/2007) a ak nie je súčasne preukázané, že toto právo sa nemôže riadne uspokojiť, možno uzavrieť, že žalobkyňa právo na náhradu škody voči štátu predložila predčasne, lebo štátom odškodniteľná majetková ujma (čo bol dôsledok nesprávne vykonávanej exekúcie) žalobkyni doteraz nevznikla. Správne okresný súd poukázal na to, že uvedené neporušuje ustanovenia o nemožnosti navrátenia exekúcie zakotvenej v § 61 zák. č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok tak, ako to namieta žalobkyňa. Tvrdenie žalobkyne, že medzi ňou a F. G. nejestvoval žiaden solidárny záväzok je nepravdivé. Z odsudzujúceho rozsudku 2T/54/2007 Okresného súdu Lučenec jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa, ako obžalovaná, bola spoločne s F. G., ako spoluobžalovaným, spoločne a nerozdielne zaviazaná k povinnosti nahradiť poškodeným škodu vo výške 800.000,- Sk. Odvolací súd teda v zhode s okresným súdom poukazuje na to, že nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci môže byť v občianskom súdnom konaní úspešne uplatnený až vtedy, ak žalobkyňa nemohla dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal (F. G.) a je povinný ho vydať. Pokiaľ má účastník pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči osobe odlišnej od štátu, čo v danom prípade je splnené, škoda jej ešte nevznikla, a preto nemôže byť daná zodpovednosť štátu za škodu podľa zák. č. 514/2003 Z. z., nakoľko existencia pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia vylučuje vznik škody, ako

majetkovej ujmy, a tým aj konkurenciu právnej úpravy zodpovednosti za škodu s právnou úpravu bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ teda žalobkyňa má naďalej pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia tak, ako na to správne poukázal aj okresný súd, a to voči tomu, kto bezdôvodné obohatenie získal, resp. kým žalobkyňa nepreukázala bezúspešné domáhanie sa vydania tohto obohatenia (ak táto bezúspešnosť nebola ňou zavinená), nie je daný základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu podľa zák. č. 514/2003 Z. z., a to existencia samotnej škody (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/199/2005, sp. zn. 6Cdo/9/2016, sp. zn. 4MCdo/3/2014 a Ústavný súd SR sp. zn. II. ÚS 165/2012, sp. zn. II. ÚS 17/2013, sp. zn. III. ÚS 361/2009, III. ÚS 45/2008). Odvolací súd zároveň v tejto súvislosti zdôrazňuje, že náhrada škody z výkonu verejnej moci proti štátu (jeho prípadná zodpovednosť), nemá povahu všeobecného inštitútu, ktorý by ako jediný reparoval všetky potenciálne škody vzniknuté poškodenému subjektu. Nie je teda možné, aby sa poškodení domáhali náhrady škody priamo proti štátu bez toho, aby sa aspoň pokúsili vymôcť dlžné peniaze od toho, kto sa na ich úkor, a to prípadne aj za pričinenia štátu, bezdôvodne obohatil. Vznik škody je totiž žalobkyňa, ako poškodená, povinná preukázať, a v tomto ohľade dokonca nie je postačujúce len prípadné tvrdenie žalobkyne, že sa na primárnom dlžníkovi ničoho nedomôže. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd rozhodnutie v tejto časti, kde okresný súd žalobu zamietol, potvrdil ako vecne správne .

40. Pokiaľ sa týka rozhodnutia okresného súdu, ktorým zamietol žalobu žalobkyne v časti požadovanej škody 12,56 EUR - poštovné, 126,90 EUR - poplatky za doposielanie zásielok a škodu vo výške 1.000,- EUR - za sťahovanie, uvedené námietky odvolací súd nepovažoval za dôvodné a stotožnil sa so záverom okresného súdu, pokiaľ žalobu v tejto časti zamietol. Odvolací súd konštatuje, že v danom prípade nebola daná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a uplatnenou škodou. Tu odvolací súd zároveň podporne odkazuje na odôvodnenie v bode 25. až 28. tohto rozhodnutia odvolacieho súdu. V danom prípade teda tiež chýba priama bezprostredná príčinná súvislosť medzi uplatňovaným nárokom žalobkyňou a nezákonným rozhodnutím.

41. Dôvodný nie je ani argument žalobkyne týkajúci sa škody vo výške 37.407,06 EUR z titulu ušlej mzdy. Odvolací súd považuje za nadbytočné znovu opakovať to, čo už správne uviedol okresný súd v bode 76. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a tiež v reakcii na podané odvolanie žalobkyne uvádza, že je výhradne povinnosťou žalobkyne v žalobe popísať (§ 132 ods. 1 CSP), aké konkrétne negatívne následky na žalobkyňu v súvislosti s uplatňovanou žalovanou ušlou mzdou dané nezákonné rozhodnutie malo. V tomto smere žalobkyňa aj k odvolaní iba všeobecné uviedla, že v súvislosti s trestným stíhaním sa nemohla zamestnať ako účtovníčka, a jednak jej prebiehajúce trestné stíhanie podlomilo zdravie, že nebola schopná sa riadne zamestnať napriek tomu, že bola predtým celé desaťročia riadne zamestnaná s pravidelným príjmom. Správne však okresný súd poukázal na to, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno príčinnej súvislosti tvrdenia ani dokazovania, že v dôsledku rozsudku o vine prišla o zamestnanie tak, ako na to správne poukázal okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Aj odvolacie dôvody uvádzané žalobkyňou v tejto časti ohľadom ušlej mzdy sú len všeobecné bez konkrétnych dôkazov, kde dokonca hypoteticky v odvolaní uvádza, že: "keby aj predložila dôkazy o tom, že sa o zamestnanie uchádzala, sotva jej zamestnávateľ v odmietnutí napíše, že ju, ako osobu uznanú vinnou zo zločinu podvodu, nezamestná“. Taktiež žalobkyňa v konaní neprodukovala žiadne dôkazy preukazujúce jej vtedajší zdravotný stav, ktorý by jej znemožňoval zamestnať sa a taktiež neprodukovala žiadne dôkazy, že si zamestnanie hľadala a že bola odmietnutá. Odvolací súd sa potom v plnom rozsahu stotožňuje so záverom okresného súdu o nepreukázaní príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a nárokom na ušlý zisk, a preto sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje so zamietnutím žaloby okresným súdom aj v tejto časti.

42. Vzhľadom na uvedené odvolaciemu súdu neostala iná možnosť, ako rozsudok okresného súdu v odvolaním napadnutom II. výroku, a to v časti týkajúcej sa priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v sume 6.754,- EUR a náhrady škody spočívajúcej v odmene advokáta 1.878,64 EUR s príslušenstvom, ako aj v III. výroku, ktorým vo zvyšku žalobu zamietol, potvrdiť a v časti výroku II. ohľadne náhrady škody vo výške 2.590,75 EUR - rozdiel vo výške nájmu v pôvodnom byte a v novom bydlisku žalobkyne a škody 9,- EUR za správny poplatok za vydanie nového občianskeho preukazu pre žalobkyňu a jej syna podľa ust. § 388 CSP zmeniť.

43. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP, podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie v spojení s § 396 ods. 2 CSP, podľa ktorého, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu

trov konania na súde prvej inštancie; v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a tiež § 256 ods. 1 CSP, podľa ktorého, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane a nakoniec v spojení s § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko rozhodnutím odvolacieho súdu konanie v prejednávanom spore končí a súčasne odvolací súd čiastočne zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie, bol odvolací súd povinný rozhodnúť o nároku na náhradu trov celého konania (t. j. o trovách konania pred súdom prvej inštancie, ako aj o trovách odvolacieho konania). Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania bolo nevyhnutné zobrať do úvahy výsledok celého konania. Podľa výsledku konania bol žalovaný v spore pomerne úspešnejší, pretože pri predmete konania v sume 78.578,85 EUR úspech žalobkyne predstavuje len 10,99 % (prisúdená suma 8.632,64 EUR) a úspech žalovaného predstavuje 89,01 % (zamietnutá suma 66.361,11 EUR a späťvzatie žalobkyne vo výške 3.585,11 EUR, čo spolu činí sumu 69.946,22 EUR), pretože neúspech žalobkyne je súčasne v rovnakom rozsahu úspechom žalovaného. Z hľadiska pomeru úspechu strán v konaní bol tak žalovaný v spore úspešnejší a vznikol mu proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 78,02 EUR (89,01 % - 10,99 %). Pre úplnosť odvolací súd udáva, že nebolo potrebné osobitne rozhodovať o zrušení výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania, pretože tento výrok je odstránený novým rozhodnutím o trovách konania zo strany odvolacieho súdu podľa § 396 ods. 2 CSP. Z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017. O samotnej výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

44. Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,
a) ktorému súdu je určené,
b) kto ho robí,
c) ktorej veci sa týka,
d) čo sa ním sleduje a
e) podpis.
(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie vád neodstráni vady, následkom neodstránenia vád dovolania je odmietnutie dovolania.